

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 9 2017, nummers 226 – 243 dinsdag 7 maart 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017, 09

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Omgevingsrecht	3
8.40- en 8.42-AMvB's.....	3
Waterwet.....	4
Bijstand	6
Volksverzekeringen.....	8
Sociale zekerheid overig	9
Bestuursrecht overig	10
Belastingdienst-Toeslagen	10
Studiefinanciering	12
Wet arbeid vreemdelingen	12
Wet op de rechtsbijstand	14
Vreemdelingenrecht.....	15
Visum	15
Asiel.....	15
Richtlijnen en verordeningen.....	16
Procesrecht.....	20

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 226

CRvB, 01-03-2017, 15/8506 WMO

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 8:75

PROCESKOSTENVEROORDELING. In de bestuursrechtspraak geldt als algemeen uitgangspunt dat een proceskostenveroordeling ten laste van het bestuursorgaan volgt op een vernietiging van een besluit. Dit berust op de gedachte dat door een onrechtmatig besluit veroorzaakte schade – waaronder proceskosten – in beginsel dient te worden vergoed. Op dit uitgangspunt kan slechts een uitzondering worden gemaakt indien sprake is van bijzondere omstandigheden. Indien, bijvoorbeeld, de noodzaak om beroep (of hoger beroep) in te stellen uitsluitend is te wijten aan de handelwijze van de betrokkene zelf, kan gesproken worden van een dergelijke bijzondere omstandigheid. Deze bijzondere omstandigheid doet zich in dit geval niet voor. Hetgeen namens appellant in beroep en hoger beroep naar voren is gebracht ter rechtvaardiging van de omstandigheid dat eerst in beroep, en niet in bezwaar, een medische rapportage is overgelegd, vormt geen aanleiding een (...) bijzondere omstandigheid aan te nemen. Uit het betoog van appellant volgt dat de noodzaak om beroep in te stellen niet uitsluitend te wijten was aan zijn handelwijze, maar aan de gestelde en niet weersproken omstandigheid dat hij er niet eerder in geslaagd is een medisch rapport te overleggen ter ondersteuning van zijn standpunt dat de door de gemeente aangeboden voorziening in zijn geval niet passend is.

[ECLI:NL:CRVB:2017:771](https://www.ecli.nl/crvb/2017/771)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK ABRS, 01-03-2017, 201601717/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:548](https://www.ecli.nl/rvs/2017/548))

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 24-02-2017, UTR 16/1464

([ECLI:NL:RBMNE:2017:921](https://www.ecli.nl/rbmne/2017/921))

[Naar inhoudsopgave](#)

[Inhoud](#)

Waterwet

JnB2017, 227

MK ABRS, 01-03-2017, 201509163/1/A2

Het dagelijks bestuur van Wetterskip Fryslân.

Waterwet 5.24

WATERWET. Gedoogplicht. Schadevergoeding. Nadeelcompensatie.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 juni 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:CA3668](#)), is voor het antwoord op de vraag of de belangen van een rechthebbende onteigening vorderen, de voor de aanleg of wijziging van een waterstaatswerk benodigde grondoppervlakte in verhouding tot het totale grondoppervlak van de rechthebbende van belang. Voorts is van belang of zich bijzondere omstandigheden voordoen, zoals de omstandigheid dat de bruikbaarheid van de rest van een perceel vermindert als gevolg van de aanleg of wijziging van een waterstaatswerk op een gedeelte van dat perceel.

Het oppervlak van de [appellant] in eigendom toebehorende gronden langs de hoofdwatgang bedraagt 4.842 m² (percelen 4825 en 4828). De watgang langs die percelen is ongeveer 70 meter lang. De watgang is met 2 meter verbreed. In totaal is ongeveer 140 m² grond vergraven. Dit is 2,89% van het eigendom van [appellant]. Dit voor de verbreding van de watgang benodigde oppervlak kan als gering worden aangemerkt. (Uitspraak van de Afdeling van 19 juni 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:CA3668](#).) Nu ook de bruikbaarheid van de rest van het perceel niet is verminderd, is het dagelijks bestuur terecht tot de conclusie gekomen dat de belangen van [appellant] geen onteigening vorderen, zodat het in zoverre een gedoogplicht op grond van artikel 5.24 van de Waterwet kon opleggen.

Anders dan [appellant] betoogt, heeft het dagelijks bestuur de gedoogplicht niet rauwelijks opgelegd. Nadat [appellant] bij brief van 4 december 2014 te kennen heeft gegeven geen medewerking te verlenen aan de uitvoering van de werkzaamheden, heeft het dagelijks bestuur de gedoogplicht opgelegd.

Ook is er geen grond voor het oordeel dat de opgelegde gedoogplicht niet evenredig is. Volgens de geschiedenis van de totstandkoming van de bepaling in artikel 5.24, eerste lid, van de Waterwet (Kamerstukken II 2006-2007, 30 818, nr. 3, blz. 112) is de beheerder bij het opleggen van de gedoogplicht gehouden het evenredigheidsbeginsel toe te passen. Dit beginsel brengt met zich dat een gedoogplicht alleen dan wordt opgelegd indien de rechthebbenden geen toestemming verlenen voor de aanleg of wijziging van het waterstaatswerk. Uit 11.2 volgt dat [appellant] geen toestemming heeft gegeven. Ook overigens zijn er geen redenen om te oordelen dat het dagelijks bestuur geen juiste toepassing heeft gegeven aan het evenredigheidsbeginsel.

Anders dan [appellant] betoogt, volgt uit artikel 5.24, eerste lid, van de Waterwet niet dat het vergoeden van schade een voorwaarde is voor het opleggen van een gedoogplicht. De mogelijkheid om een verzoek tot schadevergoeding in te dienen is opgenomen in artikel 7.14 Waterwet.

[appellant] heeft ter zitting zijn beroepsgrond inzake de demping van de vijver ingetrokken.

Voor zover [appellant] in hoger beroep voor het eerst gronden inzake de doorrijddam en aanpassing van de bestaande hemelwaterafvoeren aanvoert, vallen deze buiten de omvang van het geschil, reeds omdat de rechtbank hierover niet heeft kunnen oordelen. De conclusie is dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat het dagelijks bestuur een gedoogplicht mocht opleggen. In zoverre faalt het betoog.

Schadevergoeding

Uit artikel 7.14 van de Waterwet vloeit voort dat degene die schade lijdt door de rechtmatige uitoefening van een taak of bevoegdheid in het kader van waterbeheer, in aanmerking komt voor een vergoeding. Daarbij geldt dat alleen schade die redelijkerwijs niet of niet geheel voor rekening en risico van de benadeelde komt, wordt vergoed. Dit betekent dat schade die onder het normaal maatschappelijk risico of het normale bedrijfsrisico valt, niet voor vergoeding in aanmerking komt. Het betreft hier een zogenoemde nadeelcompensatieregeling (uitspraak van de Afdeling van 2 december 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3674](#)). Dit laat onverlet dat indien door een besluit de onroerende zaak zelf wordt aangetast, bijvoorbeeld door vergraving van gronden, in beginsel volledige schadeloosstelling in de rede ligt (Kamerstukken II 2006/07, 30 818, nr. 3, p.63). Als basis voor het bepalen van de hoogte van de schadevergoeding heeft het dagelijks bestuur artikel 2, eerste lid, van de Schadevergoedingsregeling Waterstaatswerken in acht genomen. Anders dan [appellant] betoogt, erkent het dagelijks bestuur dat de hoogte van de schadevergoeding bij het vergraven van gronden voor water leidt tot een vergoeding van 100% van de waarde van de grond in het economisch verkeer. Het dagelijks bestuur heeft aan [oude eigenaar] ook een volledige schadevergoeding betaald. De overeenkomst die het waterschap met [oude eigenaar] heeft afgesloten, kan echter niet het wettelijk recht op schadevergoeding van [appellant] opzij zetten. Zelfs als het risico op het vergraven van gronden was te voorzien, zoals het dagelijks bestuur betoogt, dan laat dit onverlet dat [appellant] als eigenaar van de gronden er vanuit mocht gaan dat hij zou worden gecompenseerd voor met het vergraven van de gronden gemoeide verlies van grond. Uit het projectplan volgt dat de hoogte van de vergoeding per eigenaar wordt uitgewerkt in een schriftelijke overeenkomst. Het dagelijks bestuur kan zich tegenover [appellant] niet beroepen op de inhoud van de hiervoor genoemde schriftelijke overeenkomst die het waterschap met de vorige eigenaar heeft afgesloten omdat [appellant] daarbij geen partij was. Het betoog slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2017:524](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 228

MK CRvB, 21-02-2017, 14/2679 WWB

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

WWB 13 lid 1 aanhef en onder e

Beleidsvoorschriften van de Dienst Werk en Inkomen van de gemeente Amsterdam

3.4.2.1

BIJSTAND. VERBLIJF BUITENLAND. Uit punt 3.4.2.1 van de Beleidsvoorschriften van de Dienst Werk en Inkomen van de gemeente Amsterdam volgt dat appellante, indien zij de intentie heeft gehad om naar Nederland terug te keren, in januari 2013 nog - deels - recht op bijstand zou hebben gehad. Verder blijkt uit de redactie van dit punt van de beleidsvoorschriften dat het in beginsel op de weg van het college lag om aannemelijk te maken dat appellante bij haar vertrek in 17 december 2012 niet de intentie had om naar Nederland terug te keren. Appellante heeft echter niet voorafgaand aan dat vertrek het college ervan op de hoogte gesteld dat en hoe lang zij in Griekenland zou gaan verblijven. Evenmin heeft zij het college tijdens haar verblijf aldaar laten weten dat en waarom zij niet meer in staat was naar Nederland terug te keren. Pas in juli 2013 is het college erachter gekomen dat appellante sinds 17 december 2012 in Griekenland verbleef. Op dat moment was er nog geen zicht op of en, zo ja, wanneer appellante weer naar Nederland zou terugkeren. I.c. moet het ervoor worden gehouden dat het verblijf van appellante in Griekenland van meet af aan geen tijdelijk karakter heeft gehad.

[ECLI:NL:CRVB:2017:628](https://ecli.nl/crvb/2017/628)

JnB2017, 229

Tussenuitspraak MK Rechtbank Rotterdam, 02-03-2017, ROT 16/5891

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, verweerder.

PW 19a, 19a lid 1 aanhef en onder c

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. Gelet op het bepaalde in artikel 19a, eerste lid, aanhef en onder c, van de PW is voor het antwoord op de vraag of de zoon van de verhuurster moet worden aangemerkt als kostendelende medebewoner van eiser, anders dan verweerder lijkt te veronderstellen, niet van belang of sprake is van bloed- of aanverwantschap in de eerste of tweede graad tussen de verhuurster en haar zoon. Artikel 19a, eerste lid, aanhef en onder c, van de PW bepaalt immers dat geen sprake is van een kostendelende medebewoner, indien de medebewoner (de zoon van de verhuurster) een commerciële huurrelatie heeft met dezelfde persoon als met wie de belanghebbende (eiser) een commerciële huurrelatie heeft. De familierechtelijke relatie tussen de verhuurster en de medebewoner is uitsluitend van belang bij de toepassing van artikel 19a, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de PW. Nu het besluit tot aanpassing van de bijstandsuitkering aan de kostendelersnorm een belastend besluit is en het

bepaalde in artikel 19a, eerste lid, aanhef en onder c, van de PW geen uitzondering is op, maar onderdeel uitmaakt van de definitie van het begrip 'kostendelende medebewoner', lag het op de weg van verweerder te onderzoeken of sprake is van een commerciële huurrelatie tussen de verhuurster en haar zoon. Verweerder heeft dat ten onrechte niet gedaan.

[ECLI:NL:RBROT:2017:1597](https://ecli.nl/rbrot/2017/1597)

JnB2017, 230

Rechtbank Rotterdam, 22-02-2017, ROT 16/4167 en ROT 16/4168

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Krimpen aan den IJssel, verweerder.

PW 40

PARTICIPATIEWET. Op grond van het tweede lid van artikel 40 van de PW schort het college de betaling van de bijstand op indien bij de beoordeling van het recht op bijstand blijkt dat, voor zover hier van belang, het door een belanghebbende verstrekte adres afwijkt van het adres waaronder de betrokkene in de BRP is ingeschreven. Eiser is onder een briefadres in de BRP ingeschreven. Nu het hebben van een briefadres suggereert dat men niet woonachtig is op dat adres, was verweerder in beginsel tot opschorting bevoegd. Op grond van het derde lid, aanhef en onder a, van artikel 40 van de PW vindt echter geen opschorting plaats indien de afwijking redelijkerwijs geen gevolgen kan hebben voor het recht op of de hoogte van de bijstand. Aan de toekenning van de bijstandsuitkering heeft verweerder de resultaten uit een onderzoek naar de feitelijke verblijfplaats van eiser ten grondslag gelegd. Uit dat onderzoek was gebleken dat eiser daadwerkelijk woonde op het opgegeven briefadres, zodat het opheffen van de afwijking geen gevolgen zou hebben voor het recht op of de hoogte van de bijstand. Verweerder was dan ook niet bevoegd om het recht op uitkering op te schorten. Om die reden mocht verweerder ook niet overgaan tot intrekking van de uitkering.

[ECLI:NL:RBROT:2017:1333](https://ecli.nl/rbrot/2017/1333)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 231

MK CRvB, 03-03-2017, 15/5323 AOW

Raad van bestuur van de Sv.

AOW 8b lid 2

Sv 577c

AOW. LIJFSDWANG. Er is geen aanleiding om de term "rechtens zijn vrijheid ontnomen" aldus te interpreteren, dat gevallen van lijfswang met toepassing van artikel 577c Sv hiervan dienen te worden uitgezonderd.

Raad: De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat aan appellant gedurende de periode waarin hij onder toepassing van artikel 577c van het Wetboek van Strafvordering (Sv) lijfswang onderging in een PPC, rechtens zijn vrijheid was ontnomen in de zin van artikel 8b, tweede lid, van de AOW, en dat appellant daarom over die periode geen recht heeft op AOW-pensioen. Blijkens de wetsgeschiedenis bij artikel 8b AOW heeft de wetgever bij de term "rechtens zijn vrijheid ontnomen" niet enkel gedacht aan gevangenisstraf, maar ook aan andere vormen van detentie, zoals gijzeling wegens het niet betalen van verkeersboetes of het niet nakomen van wettelijke verplichtingen (TK 2007-2008, 31 525, nr. 3, pag. 8).

Dat de AOW een pensioenverzekering is die geldt voor werkenden en niet werkenden, doet aan deze conclusie niet af. Blijkens de wetsgeschiedenis heeft de regering het ook ten aanzien van gedetineerde AOW-gerechtigden onwenselijk geacht, de uitbetaling van de uitkering voort te zetten terwijl gedurende die periode al door de Staat in hun levensonderhoud wordt voorzien (TK 2007-2008, 31 525, nr. 3, pag. 3).

Een uitzondering op de regel dat het recht op ouderdomspensioen eindigt indien de pensioengerechtigde rechtens zijn vrijheid is ontnomen gedurende ten minste een maand, geldt bij vrijheidsontneming op grond van de Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen (Bopz-gevallen) dan wel op grond van artikel 37, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht (Sr). Geoordeeld wordt dat de situatie van lijfswang om nakoming van een bij rechterlijk vonnis opgelegde betalingsverplichting af te dwingen op wezenlijke punten afwijkt van deze uitzonderingsgevallen, ook wanneer de lijfswang ten uitvoer wordt gelegd in een PPC. Waar opname op grond van de Bopz dan wel met toepassing van artikel 37 Sr in nader omschreven gevallen plaatsvindt op grond van het psychiatrische ziektebeeld van de betrokkene, wordt lijfswang met toepassing van artikel 577c Sv opgelegd omdat de betrokkene zijn financiële verplichtingen niet nakomt. Dat de lijfswang onder omstandigheden ten uitvoer wordt gelegd in een PPC, doet hieraan niet af. Er is dan ook geen aanleiding om de term "rechtens zijn vrijheid ontnomen" aldus te interpreteren, dat gevallen van lijfswang met toepassing van artikel 577c Sv hiervan dienen te worden uitgezonderd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:880](https://ecli.nl/crvb/2017/880)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 232

Rechtbank Noord-Nederland, 21-02-2017 (publ. 23-02-2017), LEE 16/3855

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

TW 2 lid 2

TOESLAGENWET. Er is geen reden voor het oordeel dat de wetgever het begrip woning heeft willen verruimen; het gaat om het kunnen delen van de kosten voortvloeiende uit het bewonen van dezelfde woning.

I.c. bewoont eiseres een zelfstandige woning. Dit betekent dat eiseres moet worden aangemerkt als een ongehuwde, die niet met een of meer meerderjarige personen in dezelfde woning zijn hoofdverblijf heeft, zoals bedoeld in artikel 2, tweede lid, van de Tw. Dat ze wellicht kosten van het bewonen van één perceel kan delen met haar ouders is, nu ze een zelfstandige woning bewoont, niet relevant.

Rechtbank: De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiseres een woonwagen bewoont die is bijgeplaatst op het perceel van haar ouders. Ter zitting is besproken dat eiseres een eigen toegang heeft tot de woonwagen (vanaf de straat), dat zij in de woonwagen met haar zoontje zelfstandig woont en dat er voorzieningen als een keuken, toilet, was- en kookgelegenheid zijn. Ook dit is tussen partijen niet in geschil. In geschil is of het feit dat zij in de BRP op hetzelfde adres staat ingeschreven als haar ouders, maakt dat zij voor de Tw als alleenstaand woningdeler moet worden aangemerkt. De rechtbank overweegt dat de wetgever in meerdere wetten het uitgangspunt heeft willen neerleggen dat als uitkeringsgerechtigden de kosten voor het voeren van een huishouding kunnen delen, dit moet leiden tot een lagere uitkering. Deze kostendelersnorm is neergelegd in de Participatiewet alsook in andere wetten, zoals in de Tw (Kamerstuk 33 801, Memorie van Toelichting).

De rechtbank ziet, mede door deze koppeling met de wijzigingen met betrekking tot de kostendelersnorm in de bijstandswetgeving, aanleiding om voor de zinsnede 'in dezelfde woning hoofdverblijf hebben' aansluiting te zoeken bij de jurisprudentie die zich heeft ontwikkeld over het begrip woning in de Wet werk en bijstand (Wwb). Er is geen reden voor het oordeel dat de wetgever het begrip woning heeft willen verruimen, het gaat om het kunnen delen van de kosten voortvloeiende uit het bewonen van dezelfde woning. Volgens vaste rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep (uitspraak van 25 september 2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BX8470](#)) volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wwb dat voor het begrip woning in die wet moet worden aangesloten bij de voorheen geldende Huursubsidiewet. Dat wil zeggen dat onder het begrip woning wordt verstaan een zelfstandige woning, voorzien van een eigen toegang, waarbij geen wezenlijke woonfuncties zoals woon- en slaapruiimte, was- en kookgelegenheid en toilet met andere woningen worden gedeeld. Eigen toegang houdt in dat men de woonruimte kan bereiken zonder daarbij vertrekken of gangen te hoeven passeren waarover anderen zeggenschap hebben, omdat zij huurder of eigenaar zijn. Gelet op hetgeen (...) is overwogen, bewoont eiseres een zelfstandige woning. Dit betekent dat eiseres moet worden aangemerkt als een ongehuwde, die niet met een of

meer meerderjarige personen in dezelfde woning zijn hoofdverblijf heeft, zoals bedoeld in artikel 2, tweede lid, van de Tw. Dat ze wellicht kosten van het bewonen van één perceel kan delen met haar ouders is, nu ze een zelfstandige woning bewoont, niet relevant.

[ECLI:NL:RBNNE:2017:623](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 233

Rechtbank Midden-Nederland, 31-01-2017 (publ. 27-02-2017), UTR 16/3446 en UTR 16/3525

Belastingdienst / Toeslagen, verweerder.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3 lid 2 aanhef en onder e **BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Ook huursituatie kan uitzonderingsgrond zijn voor partnerbegrip ingevolge artikel 3 Awir. In geschil is of verweerder terecht [B] als toeslagpartner van eiseres heeft aangemerkt voor de berekening van het kindgebonden budget en de kinderopvangtoeslag over de jaren 2014 en 2015. Bij de interpretatie van de relevante wetsartikelen, met name artikel 3 Awir, moet de wetsgeschiedenis in ogenschouw worden genomen. De letterlijke wettekst regelt alleen de onderhuursituatie. Omdat in dit geval zowel verweerder, als eiseres, als de rechtbank er van overtuigd is dat de woonsituatie in 2014 en 2015 van eiseres en de heer [B] van puur zakelijke aard was en beiden dus feitelijk een gescheiden huishouding voerden, moeten zij in lijn met de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever niet worden aangemerkt als partners. Artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, Awir, moet dus zo worden gelezen dat ook in geval van een huursituatie sprake kan zijn van de in dat artikelonderdeel bedoelde uitzondering. Die uitzondering doet zich hier voor.**

[ECLI:NL:RBMNE:2017:637](#)

JnB2017, 234

MK Rechtbank Den Haag, 10-02-2017 (publ. 24-02-2017), SGR 16/3865 en SGR 15/3866

Belastingdienst/Toeslagen, kantoor [kantoorplaats], verweerder.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3 lid 5, 4 lid 1

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Voor de toepassing van artikel 3, vijfde lid, van de Awir eindigt de relatie pleegouder-pleegkind niet bij het bereiken van de 18-jarige leeftijd door het pleegkind, nu dit artikel juist ziet op de situatie dat meerderjarige kinderen bij hun ouders (blijven) wonen.

Voor de toepassing van artikel 3, vijfde lid, van de Awir, moet in dit geval eiseres in ieder geval vanaf het moment dat zij de 18-jarige leeftijd heeft

bereikt en niet langer een pleegzorgvergoeding werd ontvangen als pleegkind van [persoon 2] met een bloed- of aanverwant in de neergaande lijn worden gelijkgesteld en kan eiseres, totdat zij bij de aanvang van het kalenderjaar de leeftijd van 27 jaar heeft bereikt, niet als toeslagpartner van [persoon 2] worden aangemerkt.

(...) De rechtbank overweegt dat eiseres, de dochter van de zuster van [persoon 2], na het overlijden van de zuster van [persoon 2] bij [persoon 2] in huis is komen wonen en is verzorgd en opgevoed als een eigen kind van [persoon 2]. Eiseres is na het bereiken van de 18-jarige leeftijd als lid van het gezin bij [persoon 2] blijven wonen. Zij volgde op dat moment nog een opleiding. Dat voor de kosten van de verzorging van eiseres een pleegzorgvergoeding op grond van de Jeugdwet is toegekend, betwist eiseres niet. Een pleegzorgvergoeding wordt in het algemeen toegekend totdat het pleegkind 18 jaar wordt. Dat dit in dit geval anders is, is gesteld noch aannemelijk gemaakt. Ook uit het door verweerder aanvankelijk ingenomen standpunt volgt dat met ingang van de datum waarop eiseres 18 jaar is geworden, de pleegzorgvergoeding is geëindigd.

Ook indien verweerder moet worden gevolgd in zijn standpunt dat voor de toepassing van de Awir alleen sprake is van een met een eigen kind gelijk te stellen pleegkind, indien geen pleegzorgvergoeding wordt ontvangen en de kosten voor verzorging en opvoeding door de pleegouder worden gedragen op gelijke wijze als de kosten voor verzorging en opvoeding van eigen kinderen, dan stelt de rechtbank vast dat met ingang van de datum waarop eiseres 18 jaar is geworden niet langer sprake is van een pleegzorgvergoeding. De positie van eiseres verschilt vanaf dat moment niet van de positie van een eigen kind, dat gedurende zijn opleiding bij zijn ouder(s) blijft wonen. Of eiseres aanspraak kan maken op studiefinanciering is hierbij niet van belang, nu ook eigen kinderen, die bij hun ouders (blijven) wonen, onder omstandigheden aanspraak kunnen maken op studiefinanciering. De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding om te oordelen dat voor de toepassing van artikel 3, vijfde lid, van de Awir de relatie pleegouder-pleegkind eindigt bij het bereiken van de 18-jarige leeftijd door het pleegkind, nu dit artikel juist ziet op de situatie dat meerderjarige kinderen bij hun ouders (blijven) wonen.

De rechtbank concludeert dat voor de toepassing van artikel 3, vijfde lid, van de Awir, eiseres in ieder geval vanaf het moment dat zij de 18-jarige leeftijd heeft bereikt en niet langer een pleegzorgvergoeding werd ontvangen als pleegkind van [persoon 2] met een bloed- of aanverwant in de neergaande lijn moet worden gelijkgesteld en dat eiseres, totdat zij bij de aanvang van het kalenderjaar de leeftijd van 27 jaar heeft bereikt, niet als toeslagpartner van [persoon 2] kan worden aangemerkt. (...)

[ECLI:NL:RBDHA:2017:1295](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2017, 235

Voorzieningenrechter CRvB, 22-02-2017 (publ. 01-03-2017), 16/7892 WSF-VV

Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek 7.32

STUDIEFINANCIERING. Naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter heeft de minister terecht en in navolging van het advies van EP-Nuffic de conclusie getrokken dat de door verzoekster gevolgde opleiding in het Verenigd Koninkrijk vergelijkbaar is met een opleiding aan de Open Universiteit in Nederland en dat een dergelijke opleiding niet als een voltijdopleiding kan worden aangemerkt waarvoor recht op studiefinanciering bestaat. De voorzieningenrechter van de rechtbank heeft terecht geoordeeld dat niet de student, maar de onderwijsinstelling bepaalt of een opleiding voltijds of deeltijds is en dat volgens de gegevens die de Open Universiteit aan het Centraal register opleidingen hoger onderwijs heeft aangeleverd de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid enkel als deeltijdonderwijs wordt aangeboden.

[ECLI:NL:CRVB:2017:703](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 236

MK ABRS, 01-03-2017, 201604807/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, appellant.

'Betalingsregeling en/of matiging boete' (www.inspectieszw.nl; hierna: het beleid),

WAV. Betalingsregeling ter voldoening van een Wav-boete.

De beslissing om al dan niet een betalingsregeling aan te bieden, staat los van de vraag of de boete evenredig is.

De door de minister bij de aangeboden betalingsregeling gekozen benadering geeft er geen blijk van dat hij invulling heeft gegeven aan de uitspraak van de Afdeling van 21 oktober 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3251](#) en dat hij bij het vaststellen van een betalingsregeling rekening houdt met de financiële situatie van de betrokkene. Motiveringsgebrek.

(...) In de uitspraak van 3 februari 2015 heeft de rechtbank geoordeeld dat geen aanleiding bestaat de op € 11.000,00 vastgestelde boete te matigen. Daarbij heeft zij, naar aanleiding van het beroep van [wederpartij A] en [wederpartij B] op het ontbreken van draagkracht, in aanmerking genomen dat [wederpartij B] haar financiële situatie onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt. De minister betoogt terecht dat, nu [wederpartij A] en [wederpartij B] geen hoger beroep hebben ingesteld tegen de uitspraak van 3 februari 2015, het oordeel van de rechtbank over de evenredigheid van de boete in rechte is komen vast te staan. Bovendien ligt aan de beantwoording van de vraag of een

boete evenredig is, een andere beoordeling ten grondslag dan aan de vaststelling van een betalingsregeling. Immers, bij de vaststelling van een betalingsregeling staat uitsluitend de betalingscapaciteit van de betrokkene, in relatie tot het vast te stellen termijnbedrag, ter beoordeling. De minister betoogt dus terecht dat de beslissing om al dan niet een betalingsregeling aan te bieden, los staat van de vraag of de boete evenredig is. De Afdeling verwijst in dit verband naar haar uitspraak van 6 februari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ0786](#), waarin is overwogen dat een betalingsregeling de hoogte van de boete onverlet laat. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak dan ook ten onrechte geoordeeld dat de minister bij het vaststellen van de nieuwe betalingsregeling opnieuw had moeten beoordelen of aanleiding bestaat de boete te matigen. (...)

(...) Volgens het beleid berekent de minister de aflossingscapaciteit aan de hand van de betalingscapaciteit van de betrokkene, maar is het maandelijkse termijnbedrag nooit minder dan € 50,00 voor natuurlijke personen en € 100,00 voor rechtspersonen. De minister heeft zich in het besluit van (...) op het standpunt gesteld dat [wederpartij A] en [wederpartij B] de opgelegde boete niet kunnen voldoen uit hun vermogen. Voorts heeft hij, op basis van het inkomen van [wederpartij A] en [wederpartij B] en de kosten voor levensonderhoud, gelijk gesteld aan 100% van de bijstandsnorm, geconstateerd dat zij geen vrije bestedingsruimte hebben om de boete te voldoen. Gelet hierop heeft de minister, onder verwijzing naar het beleid, een betalingsregeling aangeboden met een looptijd van 110 maanden en een termijnbedrag van € 100,00.

De minister heeft ter zitting van de Afdeling toegelicht dat hij in dit geval is uitgegaan van de voor rechtspersonen geldende ondergrens van € 100,00 per maand, omdat hij de boete aanvankelijk heeft opgelegd aan een met een rechtspersoon gelijk te stellen entiteit, [uitzendbureau] Daarbij geldt dat [wederpartij A] en [wederpartij B] hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het te betalen termijnbedrag. Dit kan er in de praktijk toe leiden dat één van hen maandelijks € 100,00 moet betalen ter aflossing van de boete. In die situatie betaalt een natuurlijke persoon het minimale maandelijkse termijnbedrag zoals de minister het voor rechtspersonen heeft vastgesteld. Gelet op het door de minister niet betwiste gebrek aan vermogen en bestedingsruimte, kan dit ertoe leiden dat degene die het termijnbedrag voldoet, onder het bestaansminimum komt. Dat is niet aanvaardbaar. Gelet hierop heeft de minister niet deugdelijk gemotiveerd waarom hij in dit geval vasthoudt aan het voor rechtspersonen geldende, minimale maandelijkse termijnbedrag van € 100,00. (...)

De minister heeft, ondanks zijn vaststelling dat [wederpartij A] en [wederpartij B] geen vermogen en vrije bestedingsruimte hebben, bepaald dat zij maandelijks een bedrag moet betalen ter aflossing van de boete en dat zij deze binnen 110 maanden moeten voldoen. Ook indien de minister zou vasthouden aan het voor natuurlijke personen geldende, minimale maandelijkse termijnbedrag van € 50,00, zou deze benadering ertoe kunnen leiden dat [wederpartij A] en [wederpartij B] onder het bestaansminimum komen. Dat is, zoals hiervoor onder 4.3 is overwogen, niet aanvaardbaar. Voor zover de minister zich op het standpunt stelt dat de in het besluit van (...) aangeboden betalingsregeling in lijn is met het beleid kan hem dat, gelet op het vorenstaande, niet baten. De Afdeling verwijst in dit verband naar de uitspraak van 21 oktober 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3251](#), waarin onredelijk is geacht dat de minister een aan een

natuurlijk persoon opgelegde boete van € 6.000,00 niet matigt, reeds omdat deze minimaal € 50,00 per maand moet kunnen betalen over een periode van tien jaar. De door de minister in het besluit van (...) gekozen benadering geeft er geen blijk van dat hij invulling heeft gegeven aan voormelde uitspraak van de Afdeling en dat hij bij het vaststellen van een betalingsregeling rekening houdt met de financiële situatie van de betrokkene. Ook ter zitting van de Afdeling heeft de minister niet inzichtelijk kunnen maken dat het beleid en het besluit van (...) recht doen aan hetgeen de Afdeling in voormelde uitspraak heeft overwogen. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:538](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2017, 237

MK ABRS, 01-03-2017, 201602236/1/A2

Het bestuur van de raad voor de rechtsbijstand, appelllant.

Wetboek van Strafrecht (Wvsvr) 141

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 37 lid 1 aanhef en onder a

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr) 21

RECHTSBIJSTAND. Begrip verknochtheid artikel 21, eerste lid, Bvr. Met het vereiste dat zaken verknocht moeten zijn had de wetgever voor ogen dat er een inhoudelijke samenhang is tussen de zaken in die zin dat ze betrekking hebben op dezelfde problematiek. Verwijzing naar ABRS 14-09-2011,

[ECLI:NL:RVS:2011:BS8837](#).

Voor de beoordeling of de zaken naar hun aard verknocht zijn, behoeven deze niet identiek aan elkaar te zijn. De wetgever heeft bij het opstellen van artikel 21 juist met de situatie dat er ook bij meer rechtzoekenden sprake kan zijn van samenhangende strafzaken, rekening gehouden.

Gelet op de tekst van artikel 21 van het Bvr maakt het voor het aannemen van verknochtheid geen verschil of één rechtsbijstandverlener is toegevoegd dan wel meer dan één rechtsbijstandverlener mits zij deel uitmaken van hetzelfde samenwerkingsverband. Dat in dit geval de rechtsbijstand door rechtsbijstandverleners die deel uitmaken van hetzelfde samenwerkingsverband geen tijdsbesparing heeft opgeleverd, is voor de beoordeling van de vraag of de zaken van de verdachten naar hun aard verknocht zijn, niet van belang.

[ECLI:NL:RVS:2017:452](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Visum

JnB2017, 238

HvJEU, 07-03-2017, C-638/16 PPU

X en X tegen Belgische Staat.

Verordening (EG) nr. 810/2009 1, 25

VISUM. Het Unierecht verplicht lidstaten niet om een humanitair visum af te geven aan personen die zich naar hun grondgebied wensen te begeven met de bedoeling asiel aan te vragen, maar het staat lidstaten vrij om dit te doen op grond van hun nationale recht.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Artikel 1 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (visumcode), zoals gewijzigd bij verordening (EU) nr. 610/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, moet aldus worden uitgelegd dat een aanvraag voor een visum met territoriaal beperkte geldigheid die een onderdaan van een derde land om humanitaire redenen op grond van artikel 25 van die code heeft ingediend bij de vertegenwoordiging van de lidstaat van bestemming op het grondgebied van een derde land, met de bedoeling bij zijn aankomst in deze lidstaat een verzoek om internationale bescherming in te dienen en bijgevolg in die lidstaat meer dan 90 dagen te verblijven binnen een periode van 180 dagen, niet binnen de werkingssfeer van de visumcode valt, maar naar de huidige stand van het Unierecht enkel onder het nationale recht valt.

[ECLI:EU:C:2017:173](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/2017/173)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 239

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 14-02-2017, AWB AWB 17/1299

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Kosovo veilig land van herkomst. Verweerder heeft onder verwijzing naar diverse bronnen voldoende gemotiveerd dat de feitelijke toepassing van wet- en regelgeving ter bescherming van mensenrechten in Kosovo van een zodanig niveau is dat plaatsing op de lijst van veilige landen van herkomst gerechtvaardigd is.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onder verwijzing naar diverse bronnen voldoende gemotiveerd dat de feitelijke toepassing van wet- en regelgeving ter bescherming van mensenrechten in Kosovo van een zodanig niveau is dat plaatsing op de lijst van veilige landen van herkomst gerechtvaardigd is. Evenals verweerder leidt de

rechtbank uit de beschikbare rapporten af dat er een aantal problemen en tekortkomingen is gesignaleerd. Deze zijn echter niet van dien aard dat hieraan de conclusie zou moeten worden verbonden dat Kosovo in zijn algemeenheid niet als veilig kan worden beschouwd.

Het door eiseres in beroep aangehaalde rapport van EASO "Country of Origin Information Report, Kosovo Country Focus" van 15 november 2016 schetst geen wezenlijk ander beeld en doet daarom niet af aan het standpunt van verweerder.

Gelet op het hiervoor overwogene stelt verweerder terecht dat sprake is van een algemeen rechtsvermoeden dat vreemdelingen uit Kosovo geen bescherming nodig hebben. Het is derhalve aan eiseres om aannemelijk te maken dat Kosovo voor haar wegens haar specifieke omstandigheden niet veilig is. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat eiseres geen bescherming in Kosovo behoeft omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:1887](https://ecli.nl/RBDHA:2017:1887)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 240

MK ABRS, 01-03-2017, 201700570/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) 604/2013 31

DUBLINVERORDENING. Informatieplicht. Staatssecretaris behoefde zich niet al voorafgaand aan het nemen van zijn besluit tot de Duitse autoriteiten te wenden ten einde zich ervan te vergewissen dat de veiligheid van de kinderen na overdracht zal zijn gewaarborgd.

De rechtbank heeft het besluit [...] vernietigd, omdat is gebleken dat de kinderrecht in Nederland de kinderen van de vreemdeling op 14 november 2016 voorlopig onder toezicht heeft gesteld tot 24 februari 2017 en een machtiging heeft verleend tot uithuisplaatsing voor vier weken, welke machtiging nadien nog is verlengd tot 24 februari 2017, en de staatssecretaris door zijn besluit uitsluitend te baseren op het interstatelijke vertrouwensbeginsel zich niet voldoende heeft vergewist van de aanwezigheid in Duitsland van een beschermde omgeving voor de kinderen. De rechtbank heeft daarbij van betekenis geacht dat het tijdsverloop dat is gemoeid met het treffen van een vergelijkbare veilige omgeving in Duitsland onduidelijk is. Verder heeft zij de staatssecretaris voorgehouden dat hij zich tot de Duitse autoriteiten dient te wenden om te vragen hoe de veiligheid van de kinderen zal worden gewaarborgd na overdracht en gedurende de asielprocedure en dat hij deze informatie dient te betrekken bij het nieuw te nemen besluit. [...] Uit de Dublinverordening vloeit voort dat de staatssecretaris, om ervoor te zorgen dat de Duitse autoriteiten over voldoende tijd beschikken om de voor de juiste ondersteuning van de vreemdeling en haar kinderen benodigde maatregelen te treffen, de Duitse autoriteiten tijdig en volledig dient te informeren over de gezinssituatie van de vreemdeling alvorens hij tot overdracht van de vreemdeling en haar kinderen kan

overgaan. Die verplichting is immers neergelegd in artikel 31 van de Dublinverordening, zoals de staatssecretaris ook heeft vermeld in zijn besluit van 22 december 2016. De staatssecretaris heeft bij dat besluit voorts terecht in aanmerking genomen dat de vreemdeling geen documenten heeft overgelegd die aanleiding zouden moeten geven voor het standpunt dat Duitsland zich jegens haar niet aan zijn internationale verplichtingen houdt. Gelet op het voorgaande en in aanmerking genomen de ter zitting bij de rechtbank gegeven toelichting dat hij de behandeling van haar asielaanvraag aan zich zal trekken indien mocht blijken dat de uitvoering van jeugdbeschermingsmaatregelen in Duitsland niet geregeld kan worden voor de uiterste overdrachtsdatum, behoeft de staatssecretaris zich, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet al voorafgaand aan het nemen van zijn besluit tot de Duitse autoriteiten te wenden ten einde zich ervan te vergewissen dat de veiligheid van de kinderen na overdracht zal zijn gewaarborgd.

[ECLI:NL:RVS:2017:562](#)

JnB2017, 241

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 27-02-2017, AWB 17/2240 en AWB 17/2242

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) 604/2013

EVRM 3

DUBLINVERORDENING. Italië. DRC en SRC-rapport. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich, gelet op de concrete gevallen die in dat rapport staan genoemd, er niet afdoende van heeft vergewist dat aan eisers opvang zal worden geboden conform de eisen die uit het Tarakhel-arrest voortvloeien.

Eisers betogen dat de situatie in Italië dusdanig ernstig is dat er bij overdracht een reëel risico bestaat op schending van artikel 3 van het EVRM, waardoor ten aanzien van Italië niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Eisers verwijzen hiertoe naar de rapportage "Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van augustus 2016 (SFH-rapport) en naar het gezamenlijk monitoringsrapport van de Danish Refugee Council en de Swiss Refugee Council "Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy", van 9 februari 2017 (DRC en SRC-rapport).

Het DRC en SRC-rapport doet verslag van een onderzoek waarbij zes gezinnen zijn gevolgd. Vijf van die gezinnen zijn door de Zwitserse en Deense autoriteiten overgedragen aan Italië en één gezin is zelfstandig uit Zwitserland vertrokken naar Italië. De gevolgde gezinnen zijn, na hun overdracht aan Italië, niet direct in een SPRAR-locatie geplaatst. Zij zijn eerst op straat komen te staan, dan wel eerst in een first-line opvang terecht gekomen. Eén gezin heeft daarbij meerdere dagen moeten wachten op een kantoor op het vliegveld. Vier gezinnen zijn uiteindelijk, na één week tot drie maanden, in een SPRAR-locatie terecht gekomen. Eén gezin werd opgevangen door een NGO, en één gezin verbleef in een first-line opvang. [...]

De rechtbank volgt verweerders betoog, dat de genoemde gevallen in het DRC en SRC-rapport te beperkt in aantal zijn om een algemene conclusie te kunnen trekken over de opvang in Italië, niet. De rechtbank verwijst hierbij naar de uitspraak van de ABRvS van 16 januari 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:73](#)), waarin is geoordeeld dat het SFH-rapport van augustus 2016 niet leidt tot de conclusie dat er in Italië een structureel gebrek bestaat aan adequate opvang van gezinnen met minderjarige kinderen, nu er geen concrete gevallen of aantallen in zijn genoemd. De rechtbank overweegt dat de ABRvS in haar uitspraak van 16 januari 2017 nog niet heeft kunnen oordelen over het DRC en SRC-rapport van 9 februari 2017. Dat rapport noemt juist wel concrete gevallen en aantallen waaruit naar het oordeel van de rechtbank een gebrek aan adequate opvang van gezinnen met minderjarige kinderen blijkt. Nu ook in het SFH-rapport al een zorgelijke situatie geschetst wordt, acht de rechtbank de mogelijkheid dat gezinnen worden overgedragen aan Italië zonder dat zij adequate opvangfaciliteiten krijgen, reëel. De rechtbank betreft daarbij dat het gebrek aan adequate opvang kennelijk niet slechts incidenteel is, nu blijkens het DRC en SRC-rapport geen van de gevolgde gezinnen direct na de overdracht in een voor hen geschikte locatie terecht is gekomen. Dat een aantal van die gezinnen na verloop van tijd wel in een SPRAR-locatie terecht is gekomen, neemt naar het oordeel van de rechtbank niet weg dat er direct na overdracht een reëel risico bestaat op een situatie die strijdig is met de eisen die uit het Tarakhel-arrest [arrest Tarakhel tegen Zwitserland van het EHRM van 4 november 2014, 29217/12, [ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712](#)] voortvloeien. Dit geldt temeer nu uit het rapport blijkt dat de interviewers, de DRC en de OSAR bij de gevolgde gezinnen hebben moeten ingrijpen om de kans te vergroten dat zij werden geholpen conform de standaard neergelegd door het EHRM.

Verweerders betoog dat uit het DRC en SRC-rapport niet blijkt of Zwitserland en Denemarken de Italiaanse autoriteiten vooraf hebben geïnformeerd over de gezinnen - en dat Nederland zich wel aan deze plicht houdt - leidt niet tot een ander oordeel. Uit artikel 31 van de Dublinverordening volgt immers dat overdragende lidstaten verplicht zijn relevante informatie over te dragen aan de ontvangende lidstaat alvorens overdracht plaatsvindt. Verweerder heeft daarbij niet aannemelijk gemaakt dat en waarom ervan kan worden uitgegaan dat Zwitserland en Denemarken zich niet langer houden aan hun verdragsverplichtingen. Verweerder heeft zich er, naar het oordeel van de rechtbank, dan ook niet afdoende van vergewist dat aan eisers opvang zal worden geboden conform de eisen die uit het Tarakhel-arrest voortvloeien. Daarbij betreft de rechtbank dat niet is gebleken dat de Italiaanse autoriteiten in het geval van eisers individuele toezeggingen hebben gedaan.

De conclusie van de rechtbank is dat verweerder de bestreden besluiten onvoldoende heeft gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:1908](#)

JnB2017, 242

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 09-02-2017, AWB 16/22061 en 16/22062

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2004/38/EG 7

VERBLIJFSRICHTLIJN. Het beleid van verweerder als vermeld in paragraaf B10/2.2 Vc - dat het gezinsleven alleen is opgebouwd of bestendig bij verblijf in de andere lidstaat van ten minste zes maanden - dient buiten toepassing te worden gelaten.

Tussen partijen is niet in geschil dat eiser gedurende vijf maanden met referentie in Duitsland heeft verbleven, dat gedurende die periode is voldaan aan de voorwaarden van artikel 7, eerste en tweede lid, van de Richtlijn en dat gedurende die periode sprake was van gezinsleven. Verweerder houdt echter vast aan het beleid als vermeld in paragraaf B10/2.2 Vc dat het gezinsleven alleen is opgebouwd of bestendig bij verblijf in de andere lidstaat van ten minste zes maanden. In geschil is of dit aspect van het beleid in strijd is met het Unierecht.

Verweerder geeft met zijn beleid, voor zover het de termijn van zes maanden betreft, een onjuiste interpretatie aan artikel 7 van de Richtlijn en het arrest [O. en B.](#) [HvJEU, 12 maart 2014, C-456/12]. Het Hof heeft in dit arrest geen expliciete termijn genoemd voor de periode dat een aanvrager in een andere lidstaat moet verblijven. Uit het arrest valt evenmin af te leiden dat de duur van verblijf substantieel moet zijn, zoals verweerder stelt. De term 'substantieel' wordt immers niet genoemd. Dat de woordkeuze van het Hof erop duidt dat de duur substantieel moet zijn, zoals te lezen is in antwoorden op kamervragen van 18 maart 2015 (Kamerstukken TK 2015, kenmerk 623617) en waaraan verweerder ter zitting heeft gerefereerd, volgt de rechtbank zonder nadere toelichting, die ontbreekt, niet. Anders dan verweerder stelt, valt uit het arrest O. en B. evenmin af te leiden dat de lidstaten (onbeperkte) ruimte hebben om zelf een termijn te stellen ter bepaling van wanneer sprake is van het opbouwen of bestendigen van het gezinsleven. De rechtbank wijst voorts op jurisprudentie van de Afdeling, waarin de Afdeling het arrest O. en B. interpreteert en toepast. De Afdeling heeft overwogen dat uit punt 53 van het arrest O. en B. volgt dat indien het familielid van de burger van de Unie aannemelijk heeft gemaakt dat hij in die hoedanigheid samen met de burger van de Unie langer dan drie maanden in een gastlidstaat heeft verbleven en daar een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig, hij in beginsel bij terugkeer naar de lidstaat waarvan de burger van de Unie de nationaliteit bezit, een afgeleid verblijfsrecht heeft. De rechtbank onderschrijft deze interpretatie van de Afdeling van het arrest O. en B.

Het door verweerder gehanteerde beleid in paragraaf B10/2.2 Vc – voor zover het de verblijfsduur van zes maanden betreft – dient buiten toepassing te worden gelaten. Het beroep is gegrond. De rechtbank voorziet zelf in de zaak met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, Awb en draagt verweerder op het door eiser verzochte verblijfsdocument EU/EER binnen vier weken na verzending van deze uitspraak aan eiser te verlenen.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:1975](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 243

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 11-01-2017 (publ. 01-03-2017),
AWB 16/14179**

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 4:84

PROCESRECHT. Vrijstelling middelenvereiste. Toepassing nieuwe uitleg inherente afwijkingsbevoegdheid.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder de door eiser aangevoerde omstandigheden onvoldoende heeft betrokken in zijn besluitvorming. In wat verweerder heeft vermeld in het bestreden besluit en het verweerschrift over de door eiser aangevoerde omstandigheden wordt geen blijk gegeven van een beoordeling of de omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregels te dienen doelen. Immers, verweerder beoordeelt de door eiser aangevoerde omstandigheden enkel in het kader van het door hem gehanteerde beleid. Volgens het beleid van verweerder wordt een referent vrijgesteld van het middelenvereiste als hij blijvend en volledig arbeidsongeschikt is of blijvend niet in staat is aan de plicht tot arbeidsinschakeling te voldoen (paragraaf B7/2.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000). In zijn motivering over de door eiser aangevoerde omstandigheden geeft verweerder aan dat daarvan in het geval van referente niet is gebleken. Daarmee verwijst verweerder enkel naar zijn eigen beleid. Dat is volgens de uitspraak van de ABRvS van 26 oktober 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:2840](#)] niet langer voldoende. Verweerder had de door eiser overgelegde informatie en stellingen van referente op dit punt kenbaar in zijn motivering moeten betrekken. Deze informatie en stellingen komen er op neer dat betaald werk voor referente in een reguliere omgeving nooit een realistische optie zal zijn, ook niet onder loonkostensubsidies, vanwege de aard en omvang van de begeleiding die referente behoeft. Verder wordt niet verwacht dat de medische situatie en functionele mogelijkheden wezenlijk zullen veranderen, hetgeen de begeleidster van referente ter zitting heeft bevestigd. Niet is gebleken dat verweerder deze informatie heeft betrokken bij zijn besluitvorming. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de door eiser gestelde omstandigheden niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregels te dienen doelen.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:1831](#)

[Naar inhoudsopgave](#)